

dás alakjai, Ábrahám, Sára, Izsák és a többiek akként élik a maguk egyedi, örömmel és bánatokkal teli életét, hogy alakjuk egyszermind megtartja allegorikus jelképességét, történelemfeletti szimbolikáját. Olyan archetípusok ők, akikben mintegy kiindulópontként összesűrűsödik mindannyiunk emberi útja, az emberi jellemek értéke és értéktelensége. Különösen a Moriah-hegyi történet, Izsák feláldozásának kísérlete emlékeztet: a fiú rettegésének, egyre növekvő halálfélelmének, az apa gyötrődésének, elvakultság és szeretet közötti hullámlásának ábrázolása lélektani remeklés. A történet Bitó László színszerűen, jelenetező drámaisággal adja elő – nemcsak egy készülő gyilkosságnak, hanem a gyilkolásnak lehetünk döbbent tanúi. Annál is inkább, mert az esetet végignézi egy szemtanú, a bölcs Omaan, akinek iszonyodó, lidérces tekintete sokszorosan felerősíti a látottakat. A fiú máglyára emelt, megkötözött teste allegorikus szimbolikával hirdeti: az áldozatot kívánó Isten, mely nem teszi lehetővé a szabad döntés jogát, nem isten. Az író nagy érdeme, hogy e jelenet lélektani emelkedésének szcenírozásával beláttatja: ha az Istent, az istenit keressük, forduljunk Omaan együttérzése, segítőniakarása, pedagógiai ethosza felé.

Fenyő István

KERÉK FERENC:ILLUZIONISTA